

Lắm cảm Sài Gòn thiên hạ sự - Số 218

Ngày 22-7-2007 * Văn Quang

VĂN QUANG

Số 218 ngày 27-7-2007

Kinh hoàng nem công chả phượng

Hai trận đấu tứ kết của Asian cup vừa khép lại vào đêm 21-7. Cả hai đội VN và Australia đều thất bại trước Iraq và Nhật Bản. Vì thế phần tường trình về hai trận tứ kết sớm, xin để trong phần sau của bài này.

Trở lại với những chuyện lắm cảm tại VN trong tuần vừa qua, chuyện đáng nói nhất là chuyện quật mò heo bệnh, heo chết để bán cho các nhà hàng làm nem, chả, chà bông và vô số thứ thực phẩm quen dùng hàng ngày khác, đang thật sự là gây kinh hoàng cho người dân toàn quốc. Nguồn tin xuất phát từ huyện Thăng Bình, tỉnh Quảng Nam.

Nguồn tin được kể qua người dân tại nơi đó. Ông Nguyễn Quốc Minh, ở thôn 2, xã Bình Phục kể lại bà hàng xóm có con heo nái hơn một tạ lặn ra chết dịch, phải nhờ 4 người khiêng ra bãi cát chôn lấp. Trên đường về, đám người này gặp nhóm chuyên nghề mua heo (tục gọi là "lái heo"). Họ lần la làm quen rồi nhờ những người chôn heo chỉ chỗ chôn và trả cho cánh chôn heo 150.000 đồng. Đối với người dân thôn quê, 150 ngàn đồng là số tiền khá lớn mà không phải vất vả gì. Đám lái heo lập tức quật xác heo lên, xẻ thịt mang đi, chỉ vớt lại bộ lòng.

Nguồn tin được xác minh thêm bởi vợ chồng ông Nguyễn Hữu Chính ở thôn 3, xã Bình Đào, cũng có 3 con heo nái lặn ra chết dịch, phải đem chôn ở động cát ngoài rừng dương. Trưa hôm trước chôn, vùi sâu dưới cát, hôm sau ra, chỉ thấy còn mấy bộ lòng heo. Ông Chính kể: "Xác heo đã bị ai đào trộm, mang thịt xương đi rồi. 14 con heo nái chết dịch chôn ở đây cũng chung số phận chết không toàn thây như vậy".

Người dân xã Bình Đào vớt heo chết thả đầy trên sông Trường Giang mang lên chôn

Hiện bệnh này ở heo đã lan ra 52 xã thuộc 6 huyện, thị của Quảng Nam và đã lan sang Đà Nẵng, Quảng Ngãi.

Tại tỉnh Quảng Nam có 44 xã, phường thuộc 6 huyện thị với gần 20.000 heo nhiễm bệnh tai xanh, nhưng rất nhanh, dịch đã lan ra 52 xã phường với tổng số heo bệnh là 21.900 con. Tại Đà Nẵng, từ ngày 5 đến 17-7, dịch đã xảy ra ở 7 xã, phường thuộc huyện Hòa Vang và Cẩm Lệ với gần 400 heo bệnh, trong đó 6 con chết. Tại Quảng Ngãi, Cơ quan Thú y vùng 4 nhận mẫu bệnh phẩm heo tại một nhà chăn nuôi ở huyện Tư Nghĩa. Kết quả xét nghiệm dương tính với virus bệnh tai xanh.

Heo chết ở những vùng có dịch bệnh đang tập trung để mang đi bán ở các địa phương khác. (Ảnh chụp tại Hà Lam, Thăng Bình)

Dịch bệnh tai xanh bùng phát từ bao giờ

Heo mắc “bệnh tai xanh” là thứ bệnh lần đầu tiên tôi nghe thấy. Theo Trung tâm chẩn đoán thú y Hà Nội cho biết, bệnh tai xanh còn gọi là bệnh bí hiểm có tên khoa học là hội chứng rối loạn hô hấp và sinh sản ở heo (PRRS). Bệnh này do virus Lelystad gây ra. Thứ virus này tấn công vào đại thực bào - cơ quan có nhiệm vụ tiêu diệt vi khuẩn, virus xâm nhập vào cơ thể heo. Đại thực bào bị giết chết sẽ làm giảm chức năng của hệ thống bảo vệ cơ thể, làm tăng nguy cơ nhiễm các bệnh kế phát như: tả, thương hàn, liên cầu khuẩn, hen suyễn... Thực tế, tại các ổ dịch tai xanh ở miền Bắc xuất hiện vào tháng 3-4 vừa qua, xét nghiệm mẫu bệnh phẩm cho thấy heo hay mắc bệnh thường chết vì căn bệnh này.

Nỗi kinh hoàng ám ảnh người dân

Nghe tin này, không chỉ người dân ở Quảng Nam, Đà Nẵng hoặc toàn miền Trung ghê sợ mà hầu như cả ở miền Nam, miền Bắc cũng ớn lạnh. Bọn lái heo bắt lương kia đã làm việc này từ bao lâu nay rồi? Không ai biết. Bán đi những nơi nào, cũng chẳng ai kiểm soát được. Như vậy là trong toàn quốc, thứ thịt heo quật mỗ từ heo bệnh, heo chết vẫn được ung dung tiêu thụ. Và tất nhiên, các chợ búa, các nhà hàng, từ bình dân đến cao cấp đều đã có “hân hạnh” được dùng món thịt heo... thớm phức kia mà không một thực khách nào có thể ngờ tới được. Ngay cả đến những thứ thực phẩm được chế biến sản xuất thành pa-tê, jambon... bán đầy ở các cửa hàng cửa hiệu sáng choang cũng có thể lẫn lộn thứ heo “kinh khủng” này.

Bọn làm ăn bắt lương không từ một thủ đoạn nào không dám làm. Chúng trộn lẫn heo chết heo, bệnh vào thịt heo tươi của các nhà giết nhỏ lẻ ở thôn quê, đến thịt heo vừa được mang từ các lò chuyên nghiệp ở thành phố lớn được coi như “bảo đảm vệ sinh an toàn thực phẩm” ra bán. Có mà trời biết. Thế là, từ thành thị tới thôn quê, đều đã có “cơ hội” được ném thử món heo hổ lớn này. Người nào cũng cảm thấy bị ám ảnh đến lợm giọng, đến nỗi có những gia đình lúc này không dám ăn thịt heo nữa.

Nhưng đó chỉ là nỗi ám ảnh bởi những chuyện đã qua. Thôi thì cho nó qua luôn cho đỡ sợ.

Câu hỏi còn bỏ ngỏ

Nói đến chuyện bây giờ, những cửa hàng chuyên bán thực phẩm đông lạnh, thực phẩm khô, như chà bông, pa-tê, dăm bông, xúc xích... trông đẹp lộng lẫy như nem công chả phượng, treo đầy trong những chiếc tủ kính ướp lạnh, sáng choang, bóng loáng trong các căn nhà “hoành tráng”, kể cả các siêu thị, có thật là không có loại thịt heo “khiếp đảm” kia không? Làm cách nào kiểm tra được? Câu hỏi này không dễ trả lời chút nào. Nó đã, đang và sẽ còn bỏ ngỏ. Cho dù những anh cán bộ Y tế, cán bộ an toàn thực phẩm, có thiện chí tới đâu cũng thua. Máy móc kỹ thuật kiểm soát không có, tay nghề lơ mơ, thêm vào cái bệnh quan liêu, tham nhũng thâm căn cố đế nữa thì thua to là cái chắc. Đây là chưa nói tới có hàng trăm hàng ngàn cửa hàng lớn nhỏ, có hàng triệu mặt hàng, làm sao “kiểm” cho nổi?

Người dân lại đành tự bảo vệ lấy mình. “Cái gì độc hại thì dân tự lo, cái gì không độc hại thì cán bộ “no”. Câu ấy như đã thành tiền lệ, thành một thứ “văn hoá phổ biến”, chỉ có điều là nó không được viết thành những băng rôn, biểu ngữ long trọng treo trước những “khu phố văn hoá”... đây những dân ghiền và mua bán ma tuý.

Dân thành phố đã nhịn thịt gà, bây giờ lại nhịn thêm thịt heo. Mấy bác nhà quê thể mà sướng. Ngay vùng tôi ở, người ta không còn mua thịt heo trôi nổi ngoài chợ, đã bắt đầu áp dụng biện pháp “đánh đưng”, tức là nhiều nhà chung nhau lại làm thịt một con heo, xẻ thịt chia nhau. Hoặc cùng lắm là đến tận nhà người làm thịt heo, mua ngay khi làm thịt cho chắc ăn. Nếu cần thì cứ gà nhà ta nuôi, ta ăn, cá nhà ta thả ta vớt, cây nhà ta có trái ta hái. Thế là chẳng sợ gì những loại hoá chất độc hại. Dân nhà quê sống ít bệnh và sống thọ hơn dân thành phố là thế. Có lẽ nhiều người vẫn cho rằng chết thì không sợ, ai cũng phải chết, nhưng bệnh tật mới là điều đáng sợ nhất.

Có bao nhiêu người mắc bệnh từ heo tai xanh?

Nguồn tin mới nhất ngày 22-7-2007, tôi vừa nhận được, đã có hơn 40 người mắc bệnh liên cầu heo (bệnh heo tai xanh) ở Hà Nội và TP Sài Gòn do ăn, tiếp xúc với heo mắc bệnh bởi không thể phát hiện heo mắc bệnh bằng mắt thường, cho nên đây thật sự là mối lo ngại cho sức khoẻ của người tiêu dùng.

- Bệnh rất dễ mắc.

Theo các bác sĩ tại Viện Các bệnh nhiệt đới và truyền nhiễm quốc gia, 22 bệnh nhân mắc bệnh liên cầu heo vào điều trị tại viện, mỗi người có một nguyên nhân mắc bệnh khác nhau. Một sinh viên về quê nghỉ hè giúp mẹ bán thịt heo tại chợ. Sau vài ngày đứng bán hàng, cô bé này bắt đầu sốt cao, co giật, gia đình vội chuyển đến viện. Lúc này cô bé đã bị viêm màng não cấp rất nguy hiểm đến tính mạng. Khi xét nghiệm phát hiện đã nhiễm liên cầu heo và phải điều trị tích cực mới qua khỏi.

Một nam bệnh nhân làm nghề buôn heo, hàng ngày tiếp xúc với heo sống còn việc giết mổ thuê người làm nhưng vẫn mắc bệnh. Một bệnh nhân nữa trong nhà nuôi ổ heo xề có 4 con heo con bị ốm. Hàng ngày chăm sóc đàn heo thế là nhiễm bệnh phải đi cấp cứu. Bệnh nhân Vũ Đình Đẩu, 61 tuổi ở Hưng Yên, khi vào điều trị tại viện tưởng đã không qua khỏi, qua thời gian điều trị tích cực đến nay đã ổn định. Còn nguyên nhân, chỉ là do ăn thịt heo mua ngoài chợ, đến hai ngày sau sốt cao hôn mê. Hậu quả vì bị hoại tử nặng, các bác sĩ phải tháo bỏ các ngón chân của ông Đẩu.

Như thế nguy cơ của heo bệnh tai xanh lan sang người đang là mối đe dọa và nguy cơ tử vong cũng không phải là nhỏ. Còn bao giờ nó lan vào miền Nam thì... chưa biết. Cũng như những thứ bệnh H5N1 từ Hà Nội tới Cà Mau chẳng bao xa.

Lái heo “rình mò” heo chết hơn cả thú y

Ông Võ Văn Cường, Phó giám đốc Sở Nông Nghiệp Quảng Nam cho biết: "Tôi nằm tại địa bàn 2 đêm để điều tra, mới biết cánh mua heo canh chừng rành chuyện nhà nào mắc dịch còn hơn... thú y. Cứ ban ngày thì họ toả ra, đi tìm nhà nào có heo dịch là nhào vô mua liền. Chủ nhà thay vì phải đem chôn, bán được tí tiền, gỡ được đồng nào hay đồng nấy, nên hầu như chủ nhà nào cũng gật ngay. Ngã giá xong, chủ nhà cứ làm như sắp đem chôn đàn heo bệnh của mình đến nơi, nhưng chờ đêm xuống thì đón đám lái heo đến hành sự".

Ông Cường cũng xác nhận: "Tôi đã kiểm tra, đình chỉ 1 trong 2 tụ điểm tiêu thụ heo chết ở Hương An, nhưng họ lại... dòi tụ điểm khuất sâu vào trong, lại đi hàng đêm khuya, không sao kiểm soát cho xuể. Thịt heo dịch chủ yếu đưa đi tiêu thụ để làm ruốc, nem chả... ở những nơi nổi tiếng về món này là Bình Định, Thừa Thiên Huế, thành phố Đà Nẵng...".

Tất nhiên bọn lái heo không dừng lại ở Đà Nẵng mà còn đi xa hơn nhiều. Các quan thú y ở địa phương nào mắc bệnh bị phát giác mới nhẩy nhồm, còn các quan thú y ở các địa phương khác thì cứ tà tà “nó đã đến chỗ mình đâu mà sợ”. Có chỉ thị thì cũng như không, bởi từ muôn đời nay “chỉ thị túi áo, thông báo túi quần” đã thành thói quen rồi. Cứ thế mà làm.

Các quan Quản lý thị trường thì nhờn như với những cái cửa hàng đã đóng “thuế túi”, tức là loại thuế thường xuyên của các cửa hàng buôn bán từ nhỏ đến lớn, từ anh ngồi bán hàng rong ở vỉa hè đến bà chủ nhà hàng ăn bình dân hay sang trọng cũng đều phải nộp loại thuế túi này mới yên. Người bán hàng thịt heo, thịt bò, gà vịt có thể không bị thuế nhà nước nhưng không thể bước qua loại thuế rơi vào túi của các quan nhỏ ở các địa phương này. Đừng hỏi vì sao xe cứ để trên vỉa hè vô tư, hàng quán bình thân xếp ghế đầy lề đường, cũng đừng hỏi vì sao cửa hàng nhỏ bị đóng thuế nhiều hơn cửa hàng lớn; đừng hỏi vì sao hàng bán tươi thì bị phạt, hàng bán thịt bệnh không bị phạt. Cũng đừng hỏi vì sao gia đình cán bộ được miễn thuế, dân thì tận thu! Như trường hợp bà Nguyễn Thị Thới vợ ngài Chi cục trưởng Chi cục Thuế TP Mỹ Tho trốn thuế bị dân tố cáo mà vẫn tỉnh bơ. Sở thuế còn cho rằng bà không có tội.

Không có chữ “vì sao” với những anh có quyền. Chỉ có chữ “vì tao” mà thôi.

Già trẻ lớn bé đều chịu hàng trăm thứ thuế

Nhân nói đến chuyện thuế má, xin nói ngay rằng không chỉ những ông nhà buôn lớn ở những thành phố mới bị đánh quá nhiều thứ thuế vô lý như các “đại gia đã bức xúc” trong những buổi được hội kiến với các quan chức thuế vụ. Người dân quê cũng chịu nhiều thứ thuế đến phát khùng.

Xin lấy một thí dụ gần gũi và cụ thể nhất: Xã Việt Xuyên thuộc huyện Thạch Hà (Hà Tĩnh) chỉ có gần 3.500 người (ở đây còn gọi là nhân khẩu hay gọi tắt là có 3.500 khẩu để chỉ rõ có bao nhiêu cái miệng ăn, miệng nói để cai trị cho dễ). Mọi người từ 60 tuổi trở xuống cho đến các cháu mới lọt lòng mẹ đều phải nộp cả chục khoản lệ phí do địa phương đặt ra.

Điều này khiến những người lực điền ở đây dù tát bật quanh năm suốt tháng vẫn lâm cảnh nợ nần và nghèo đói... Nỗi bất bình của người dân cứ trải từ năm này qua năm khác.

- Già, trẻ đều phải nộp phí

Ông Đậu Ngọc Chiêm, sinh năm 1932 và vợ là bà Lê Thị Lục sinh năm 1938 trú tại xóm 6, hiện gia đình có 7 người. Ông Chiêm và bà Lục đều là viên chức hưu trí đã ngoài 70 tuổi.

Nhà có 3 lao động gồm: Đậu Đức Phương (SN 1975), có vợ là Nguyễn Thị Nguyệt và một người con trai khác là Đậu Ngọc Hùng (SN 1977).

Hai cháu nhỏ song sinh (con của Phương và Nguyệt) từ tháng 5 năm 2006 là Đậu Ngọc Hiếu và Đậu Thị Thảo tính đến nay đã hơn 1 tuổi. Cuốn sổ ghi các khoản phí của gia đình này được thu gần như thường xuyên là 13 mục.

Kể cả hai cháu nhỏ ấy cũng phải gánh vác phần đóng góp vào quỹ địa phương. Ông Chiêm cho biết: “Từ trước tới nay mọi khoản thu chi đều đi vào sự im lặng, giờ đây chúng tôi không thể chấp nhận mãi đành phải nói ra”.

Cũng bất bình về những khoản lệ phí này, bà Vũng từng là giáo viên dạy cấp II đã phản ứng khá gay gắt: “Lệ phí chi mà cứ thu luôn như thế. Nếu cần tiền thì cứ nói xin chúng tôi sẽ cho chứ đừng bắt chúng tôi phải nộp những khoản phí nực cười như vậy”.

- Những khoản nợ trời ơi, đất hỡi.

Gia đình anh Đậu Xuân Hoà (1964) và vợ là Lê Thị Hiền (SN1967) cũng là dân xóm 6 có hoàn cảnh rất khó khăn, đang phải nuôi 3 đứa con, đứa lớn 16 tuổi, đứa nhỏ nhất lên 10 đang là học sinh.

Nguồn sống của cả nhà nhờ vào 7 sào ruộng mỗi năm thu hoạch hai vụ được khoảng 1,5 tấn thóc. Nên năm nào được mùa mới đủ ăn, nhà lại chẳng có nghề phụ gì làm ra tiền.

Năm 2006, gia đình này phải gánh 15 khoản chi phí đóng góp với tổng số tiền là 1.947.000 đồng. Nhà bán cả heo lẫn gà nuôi trong 1 năm chỉ lo đủ 1/3 khoản lệ phí, nay còn nợ cũ 1.447.000 đồng.

Khoản nợ về phí năm 2006 chưa trả xong thì mức thu phí năm 2007 được của các cán bộ ghi vào sổ là 2.072.400 đồng. Chị Hiền nói chua chát: “Đã lâu rồi bữa cơm gia đình chúng tôi không biết đến miếng thịt là gì, heo gà nuôi được con nào là lo bán để lấy tiền nộp thuế, nộp phí... Nếu không thì nợ nần chồng chất, lâu ngày không biết nhìn vào đâu.”

15 khoản phí, lệ phí phải nộp là gì

Ông Phan Văn Hợi, Chủ tịch UBND xã Việt Xuyên cho biết: Hiện tại xã đang thu 10 khoản theo quy định chung:

Thuế nhà đất, Quỹ An ninh quốc phòng, Quỹ đền ơn đáp nghĩa, Quỹ chăm sóc và bảo vệ trẻ em, Quỹ khuyến học, Quỹ giúp đỡ người nghèo, Quỹ hành chính sự nghiệp, Quỹ phục vụ sản xuất, Quỹ xây dựng cơ sở hạ tầng, Quỹ lao động công ích (chỉ thu 2006 về trước).

Và xã thu thêm 3 loại phí: Phí xây dựng đường nhựa, Phí xây dựng đường điện, Phí xây dựng trường cao tầng.

Các khoản tiền đóng góp phân bổ theo đầu người từ tuổi 60 trở xuống để xây dựng đường điện, đường giao thông và trường cao tầng là có thật.

Những năm qua dân chưa thanh toán được nên nhiều gia đình còn nợ đến tiền triệu. Dân è cổ đóng thuế cho nhà nước chưa đủ, làng xã cứ “tự do dân chủ” đặt ra những loại lệ phí trời ơi đất hỡi, trong khi các quan thì ăn chơi thoải mái, con quan uống mỗi chai rượu hơn một triệu đồng. Tiền thuế chảy đi đâu? Lệ phí xuôi theo dòng nước trong nào? Hỏi trời!

72 loại phí và 42 loại lệ phí

Chưa hết, nếu nhìn vào những khoản thuế và lệ phí của tỉnh An Giang còn giật mình kinh hãi hơn. Tại kỳ họp Hội đồng nhân dân tỉnh An Giang (từ ngày 11 đến 13-7), phản ánh ý kiến của người dân, tỏ ra quá phẫn nộ về các khoản phí, lệ phí và các khoản đóng góp của nông dân. Lú đó sở Tài chính mới nhẹ nhàng giải trình rằng các khoản phí, lệ phí do Trung Ương quy định gồm 72 loại phí và 42 loại lệ phí. Cộng lại có 114 loại phí, cứ gọi chung là thuế, là thứ tiền người dân phải nộp cho nhà nước.

Ồi chao, từ thượng cổ tới bây giờ, đọc bao nhiêu báo, biết bao nhiêu tin trên thế giới mà tôi chưa thấy ở đâu có nhiều loại phí kinh khủng đến như thế.

Vậy mà các ngài trong cái gọi là Hội đồng nhân dân muốn bớt đi vài loại cho người dân thì ông Tài chánh lại nhẹ nhàng giải trình rằng vì là lệ phí do trung ương quy định nên phải xin phép trung ương. Mà Trung Ương thì có đến vài ba chục cái Bộ, cái Phủ, cái Cơ quan chức năng nên phải đi xin phép từng ông thì có mà thế kỷ sau mới dân mới bớt được vài thứ “phí”. Cứ gọi là bớt đi 14

Ngôi nhà tuềnh toàng của chị Diễm như thế này mà phải đóng tới 15 loại phí thì làm sao chịu nổi? Vậy mà vẫn thua An Giang, người dân đóng tới 72 loại thuế mới là khiếp vía

thứ cũng còn tròn 100 thứ phí người dân phải chịu cho các quan “phí”.

Bạn đọc nào thấy ở đâu có nhiều loại phí hơn ở An Giang xin vui lòng cho biết. Trong khi chờ đợi quý vị tra tự điển về thuế, xin tường trình tiếp về Asian Cup.

Asian cup: Nhật bản -Australia: 4-3. VN - Iraq: 0-2

- Australia thua vì thời tiết và vì cầu thủ đá thuê

- VN Thất bại được báo trước.

Tôi không dùng những từ ngữ hoa mỹ để nói về hai trận thua của đội tuyển Australia trước Nhật và trận thua của đội tuyển VN trước Iraq trong hai trận tranh tứ kết Asian cup vào tối thứ bảy 21-7-2007 vừa qua. Tôi nhìn thẳng vào những sự thật đã được phơi bày trên sân cỏ Mỹ Đình - Hà Nội.

Nguyên nhân thất bại không phải chỉ vì sút luân lưu (penalty).

Chính xác là đội tuyển Australia thua vì thời tiết Hà Nội dù đỡ nóng hơn mọi ngày, nhưng vẫn là còn quá nóng đối với các cầu thủ Australia đang trong thời kỳ nghỉ hè dưỡng sức. Và nhìn vào cục diện trận đấu, với những “ngôi sao” của Australia đang là những trụ cột của những đội bóng đá ngoại hạng Anh, mới thấy hầu hết những cầu thủ “đá thuê” không thiết tha gì đến trận đấu “ở cái giải nhỏ” này dù nó mang danh dự quốc gia. Nhìn những bước chân họ chạy, những pha tranh bóng tay đôi với các đối thủ, tôi có cảm tưởng họ còn vướng bận đến sức khỏe của mình cho Câu lạc bộ mà họ đang được trả một số lương khá cao ở bên kia khung trời. Sự thay thế M.Viduka chứng tỏ rõ điều này. Ngoại trừ Harry Kewell được tung vào sân quá muộn, anh đã tận tụy hơn để làm thay đổi trận đấu đang diễn ra bất lợi cho đội tuyển của mình.

Khán giả Úc trên sân Mỹ Đình Hà Nội tối 21-7

Người hâm mộ VN từng chứng kiến tài năng của một số lớn cầu thủ Úc đá thuê ở giải ngoại hạng Anh thì tại sân Mỹ Đình, các ngôi sao trên chỉ còn là cái bóng. Và đội Úc bỗng chốc trở nên bình thường hơn bao giờ hết trước một Nhật Bản quyết tâm. May mắn là Úc còn có thủ thành Mark Schwarzer, có thể nói anh chính là cầu thủ chơi hay nhất trận đấu khi giúp đội nhà thoát khỏi nhiều bàn thua trông thấy.

Thủ môn Kawaguchi cản phá được hai cú sút của cầu thủ Úc, đưa Nhật vào bán kết

Đội Nhật quyết tâm trả món nợ ở World cup

Thua Úc trong trận ở World Cup, lần này duyên nợ khiến họ lại gặp nhau trong một trận đấu quan trọng ở châu Á. Nhật biết rõ nhược điểm của Úc về thời tiết và qua hai trận đấu trước đó nên thể đôi công được tạo dựng ngay từ đầu khiến cho không khí trận đấu sôi nổi hẳn lên. Dù chiếm được lợi thế cầm bóng nhiều hơn nhưng tuyển Úc không tạo được cơ hội nguy hiểm nào trong suốt cả hiệp một. Ngược lại, những pha xuống biên nhanh đầy nguy hiểm của đội bóng xứ phù tang đã khiến cho hàng phòng ngự Úc trở nên vất vả hơn.

Trận đấu càng sôi nổi hơn trong hiệp 2 khi Nhật Bản tỏ ra quyết thắng và muốn kết thúc trận đấu trong 90 phút chính thức.

Đang thi đấu ở thế trên chân, những tường bàn thắng sớm muộn gì cũng sẽ đến với các cầu thủ Nhật Bản thì họ lại bị "phản đòn". Trong một pha dàn xếp đá phạt góc ở phút thứ 70, đường chuyền xà có chủ đích của Keweel đã khiến bóng đi xuyên qua hàng loạt các cầu thủ để đến ngay chân của Aloisi. Không chút chần chừ, tiền đạo này dễ dàng đệm bóng ở cự ly gần để mở tỷ số trận đấu.

Bị đòn đau nhưng Nhật Bản không hề buông xuôi và ngay ở pha tấn công đầu tiên sau một đường giao bóng, họ đã có được bàn gỡ hòa đẹp mắt. Sai lầm của một trung vệ áo vàng khi phá bóng không dứt khoát đã giúp cho Takahara có cơ hội lập công. Pha chỉnh bóng đầy bình tĩnh và cú sút trái phá của chân sút này không những giúp Nhật Bản quân bình tỷ số mà còn lấy lại tinh thần cho đội bóng xứ phù tang.

Một thẻ đỏ gây nghi ngờ

Kể từ phút 75, Nhật Bản còn được chơi với lợi thế hơn người khi Grella nhận thẻ đỏ rời sân sau một pha trọng tài cho rằng Grella cố tình đánh nguội khi thúc cùi chỏ đối với Takahara. Hầu hết bình luận viên ngay trong trận đấu đều cho rằng một thẻ đỏ như thế là quá nặng tay. Chỉ cần một thẻ vàng là đủ. Cộng thêm một vài đường bóng, trong khi khán giả cứ tưởng cầu thủ Nhật bị phạt thì té ra lại là cầu thủ Úc bị xử phạt. Có người cho rằng trọng tài có chút thiên vị hoặc "tay nghề" còn yếu. Điều này hiện nay vẫn còn là một vấn nạn không có lời giải trong bóng đá. Và tôi cũng có cảm tưởng như thế. FIFA cũng chẳng làm gì để cải thiện tình hình.

Tuy nhiên, ưu thế về mặt nhận sự không giúp các cầu thủ Nhật Bản chiếm lĩnh được hoàn toàn trận đấu khi tuyển Úc chơi phòng ngự cực kỳ hệ thống. 30 phút hiệp phụ trôi qua mà không có thêm bàn thắng nào khiến 2 đội phải bước vào loạt đá luân lưu may rủi. Cho dù ngay ở những giây cuối cùng của hiệp phụ thứ 2, Nhật đã có cơ hội đi tiếp nếu cú kết thúc từ cự ly gần của Nakamura không bị Mark Schwarzer bay người xuất sắc đẩy ra.

Takahara Nhật, san bằng tỉ số 1-1, chỉ sau 2 phút bị Úc dẫn trước

Nổi thất vọng đến ngăn ngõ của cầu thủ

Trong 5 loạt đá cân não, ngay hai trái đầu tiên, H.Kewell, L.Neill bên phía Úc đều bị thủ thành Kawaguchi cản phá thành công trong khi bên phía Nhật Bản chỉ có mỗi Takahara là đá hỏng. Nhật Bản đi tiếp vào bán kết một cách xứng đáng và họ tiếp tục ở lại Hà Nội để đón chờ đối thủ sắp tới.

Trung Quốc phải chia tay quá sớm với các cầu thủ láng giềng

Thế là Đội tuyển Úc chia tay với Asian cup sau những “ông lớn” tưởng là tràn trề hy vọng như Trung Quốc. Dù sao Úc cũng còn vào đến vòng tứ kết, còn Trung Quốc bị loại ngay ở vòng đầu. Hai “cái hy vọng của giải” chỉ hơn nhau tí đỉnh.

Tiếp bước xách va ly về nước là đội Việt Nam

Cần phải công bằng mà nhận định trận thua Iraq của đội tuyển VN là “cái chết được báo trước”. Hầu như khán giả VN ai cũng hiểu như thế, nhưng không muốn nói ra như thế. Một trận thua “xứng đáng” không có gì phải tiếc nuối. Vào được đến vòng tứ kết Asian cup là cái đích đến không ngờ của đội VN rồi. Nếu cái đích đã đến thì còn gì để mà ước mơ nữa đâu. Nếu có chỉ là “mơ mộng” cho vui cuộc đời. Ai cũng có quyền mơ mộng. Ngay cả những nhà cầm quân, những ký giả thể thao VN cũng phải nói trước rằng “chúng tôi chẳng còn gì để mất” và “đội tuyển Việt Nam chơi với một tinh thần thoải mái”. Thua cũng vui. Đến giờ này đã có thể khẳng định rằng hai màn trình diễn tung bừng đầu giải (thắng UAE 2-0, hoà Qatar 1-1) chỉ là một sự thể hiện xuất thần của phong độ.

Nhưng đêm 21-7, sự xuất thần ấy không còn. Và ngay cả sự nhiệt tình của 2.000 khán giả VN trên sân Thái Lan không đủ tạo nên sức mạnh trên sân Rajamangala mênh mông. Và cũng vì vậy, các tuyển thủ Iraq quá “tự do” để phô diễn thân hình đồ sộ cùng kỹ thuật cá nhân hơn hẳn. Hãy xem những cuộc vờn bóng qua hai ba chiếc áo đỏ một cách quá dễ dàng của những Hawar (11), Karrar (13), Younis (10), Nashat (5) là đủ thấy sự chênh lệch như thế nào.

Tuy nhiên, công bằng mà nói cũng phải có lời khen cho các tuyển thủ VN khi trước một đối thủ như vậy, họ vẫn giữ vững được tinh thần. Và thương họ khi ăn xả vào chân các cầu thủ cao to, chấp nhận “ném” những cú đá, cú ngã lộn mòng mòng như bị tra tấn. Hai bàn thua đều xuất phát từ những cú đá phạt cố định. Đầu tiên ở phút thứ 2, từ một quả phạt bên cánh trái, bóng được treo vào và Younis đánh đầu hạ Dương Hồng Sơn. Bàn thua này có lỗi của các hậu vệ khi không đeo người quyết liệt. Kế đến, bàn thua thứ hai vào phút 65 là màn thể hiện kỹ thuật sút phạt tuyệt hảo của Younis. Bàn thua ấy, nói như ông Calisto, là “vô phương chống đỡ”. Bởi Younis đã uốn bóng đi ngay trên đầu hàng rào. Bóng bay vào góc xa của thủ môn Hồng Sơn, cái góc mà các thủ môn đành phó mặc cho số phận khi đối phó với những cú sút phạt trực tiếp ngay trước vạch 16,50m.

Không chỉ không để rối loạn đội hình khi thất bại, các tuyển thủ VN cũng tạo được vài cơ hội ngàn vàng nhưng tiếc là không tận dụng được. Trong đó, tình huống đáng tiếc nhất ở phút cuối hiệp một, pha phối hợp thật đẹp giữa Anh Đức với Vũ Phong đã làm chao đảo hàng thủ đối phương. Nhưng đáng tiếc cú sút của Phong quá nhẹ, không đủ để làm nên chuyện. Thua 2-0 cũng đã là “may” rồi. Giấc mơ của đội tuyển VN chỉ đến đây. Sức mạnh của đội tuyển VN chỉ đến đây. Có chăng là một chút tiến bộ đáng ghi nhận mà thôi. Bài toán thể lực của cầu thủ VN còn là một vấn đề nan giải lâu dài. Phải có một sự đầu tư thích đáng, phải có thời gian cho những cầu thủ khác lớn lên trong một môi trường được huấn luyện chu đáo. Lúc đó hãy nên mơ tiếp những giấc mơ gần với sự thật hơn.

Cầu thủ Việt Nam vào đến tứ kết cũng là may lắm rồi, nhưng thua cũng ngòi... nhâm nhi nỗi buồn

Trong thất bại này của đội VN, chỉ có một câu sau cùng nên nói là “sức người có hạn”. Và ái ngại cho các cầu thủ VN hầu hết đều tập tễnh rời sân.

Thế là hết. Không có xuống đường. Không có đêm không ngủ mừng chiến thắng. Các thành phố VN từ 10 giờ đêm 21-7 lại trở về với cái nhịp sống bình thường của nó. Khán giả và cầu thủ VN lại ngồi coi “người nước ngoài đá với người nước ngoài”.

Trong khi đó, đêm 21-7, tại Iraq, người dân quên hết chiến tranh. Ở khắp các thành phố lớn đều xuống đường ăn mừng chiến thắng. Nhiều người dân đã vẫy cờ, nhảy múa và hò reo trên các đường phố. Thậm chí các fan hâm mộ còn trèo cả lên xe bọc thép của quân đội để bày tỏ niềm vui mừng.

Hàng ngàn xe máy và xe hơi đã đổ xuống đường phố tại thành phố Basra (Iraq) ăn mừng chiến thắng trước tuyển VN

Tuy nhiên, trong không khí vô cùng phấn khích, nhiều người dân và binh lính Iraq đã nổ súng chỉ thiên để ăn mừng sự kiện này. Ít nhất 3 người đã thiệt mạng và 50 người khác bị thương do trúng đạn lạc.

Sau ba lần liên tiếp phải dừng bước ở vòng tứ kết, đây là lần đầu tiên, ĐT Iraq lọt vào bán kết Asian Cup. Đây là một thành tích rất đáng tự hào trong bối cảnh đất nước Iraq vẫn đang trải qua chiến tranh với xung đột bạo lực xảy ra hàng ngày.

Kết quả hai trận tứ kết tiếp theo vào tối 22-7

Tối 22-7 hai trận tứ kết còn lại đã diễn ra rất sôi động, đầy tính chuyên môn cao. Trận thứ nhất giữa Hàn Quốc và Iran. Hai đội hoà trong hai hiệp chính và 2 hiệp phụ. Bước vào loạt đá luân lưu, Hàn Quốc thắng Iran, dành quyền vào bán kết gặp Iraq.

Trận thứ hai, Saudi Arabia (Ả rập Sê út) gặp Uzbekistan. Đây là một trận đấu hay nhất từ đầu giải đến nay. Saudi Arabia thắng Uzbekistan 2-1 và sẽ đấu trận bán kết với Nhật Bản.

Hai trận bán kết hứa hẹn sẽ rất hấp dẫn giữa những đội bóng hàng đầu châu Á diễn ra vào ngày 25-7.

Văn Quang